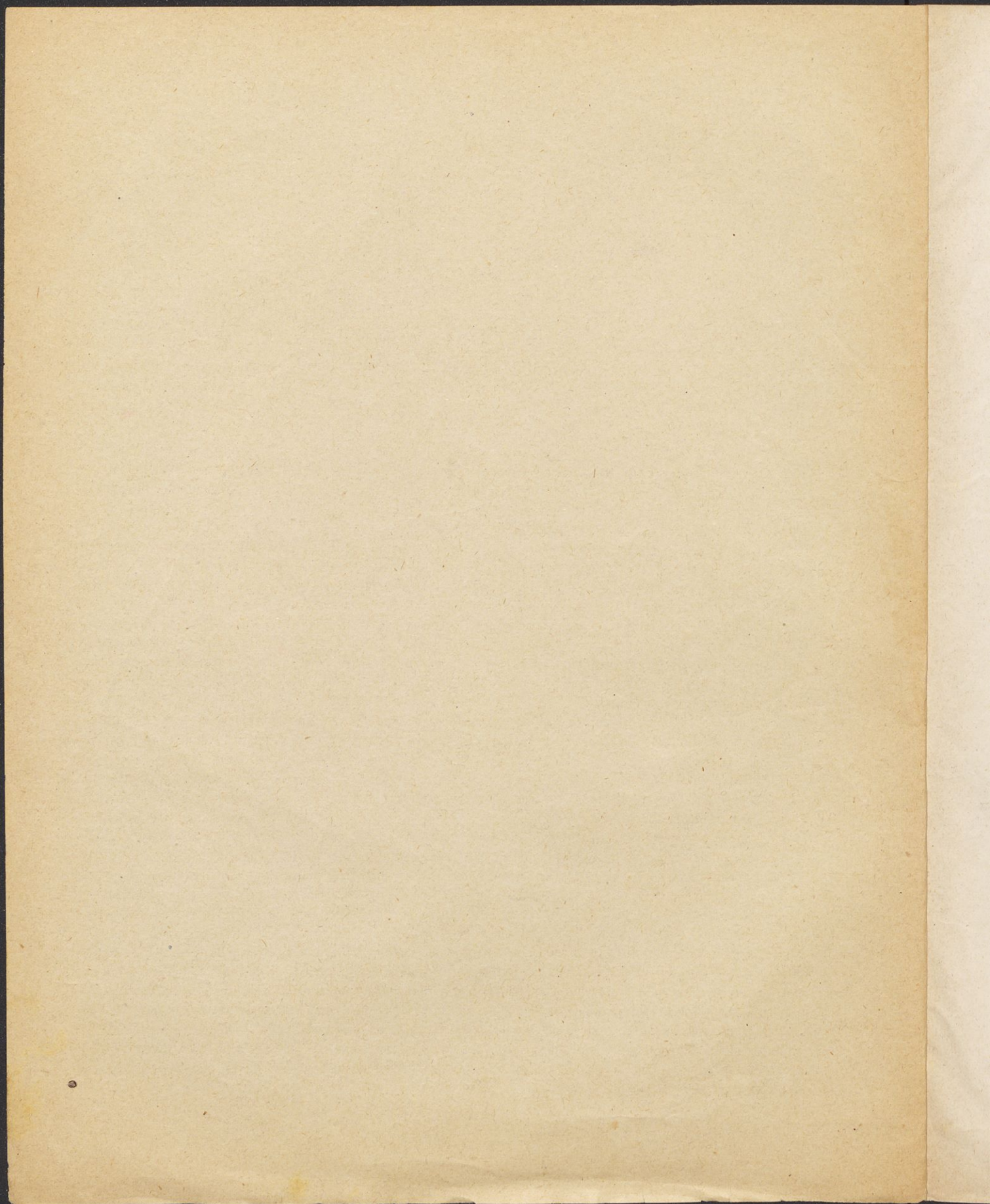

I
68277

07 2° 81.

II
68277

Janez Krizostom, [kopirano]

po Božjem usmiljenji in po milosti apostolskega sedeža knezoškof Ljubljanski,

vsem vernim Ljubljanske škofije zveličanje in blagoslov v Gospodu!

Minulo je zopet leto, odkar sem skupno vam vsem po svojem pastirskem pisanji govoril. Marsikat era zgodba, morda žalostna morda vesela, je šla, ljubljani v Gospodu, v tem času memo vas — ker kaj vsega eno leto seboj ne prinese! Vsi vi pa ste, upam, v veselji in žalosti udajali se namenom preusmiljenega Boga: saj je njemu edinemu vselej mogoče tudi žalost spremeniti v veselje.

Ko mi je poklic, danes zopet oznanovati vam Božjih resnic, stopa mi pred oko iz denašnjega svetega evangelija Gospodova beseda, ki jo je govoril dvanajsterim: „Glejte, gori gremo v Jeruzalem in vse se bo dopolnilo, kar je pisano od Sinu človekovega po prerokih“ (Luk. 18, 31).

Tudi jaz vas vabim v Jeruzalem podati se v duhu z našim odrešenikom.

In čemu naj bi hodili tudi mi, dragi moji, za Jezusom danes v sveto mesto? Zato stopimo v Jeruzalem, da nam ob kraji, kjer je naš Izveličar terpel in umerl za človeški rod, še bolj séga do duše nebeška njegova ljubezen: kako je na-se vzel vseh nas greh; kako je po izveržkih človeštva britko bil tu zasramovan in bogokletno obsojen; kako je za nas nosil križ in pod njegovo težo padal na zemljo; kako je v vsem pokoren postal svojemu očetu, in sicer pokoren do smerti na križi.

Pač se nam bo, če se oziramo na Kristusovo terpljenje in njegovo odrešilno smert za nas, obudil ta sklep, da tudi mi nad vse Jezusa ljubimo ter hočemo zanj živeti in umreti; njegova last biti v življenji in v smerti.

Vprašali pa me bote, kako naj kažemo to ljubezen do Gospoda v vseh okoliščinah svojega življenja? Odgovarjam vam: Tako, da bomo njemu podobni tudi mi za Jezusom svoj križ nosili in mu zvesti ostali, naj bo ta križ še tako težaven. Saj to hojo za Kristusom s križem na ramenu kot pravo kraljevo pot preslavlja v svojih zlatih bukvah Tomaž Kempčan govoreč:

„V križi je blagor, v križi življenje, v križi pred sovražniki zavetje. V križi je obilnost nebeških sladkosti; v križi je moč uma, v križi veselje duha. V križi je vsa čednost, v križi popolna svetost. Ni duši blagra, ni upa večnega življenja, razun v križi. Zadeni tedaj svoj križ in idi za Jezusom in šel boš v večno življenje. On je hodil pred teboj noseč svoj križ in je umerl za-te na križi, da bi tudi ti svoj križ nosil ter želel umreti na križi. Zakaj, če bodeš z njim umerl, bodeš tudi z njim živel; in če si mu tovariš bil v terpljenji, tedaj mu bodeš tudi v slavi tovariš“ (11. knjiga, iz 12. poglavja).

S križem za Kristusom! ta misel se nam mora posebno še za sveti postni čas prikupiti. — Niso pa, to vem, vse težave, niso vsi križi enaki, ki jih, ljubljani v Gospodu, morate nositi vi po Božji odločbi. Tvoj križ, dragi moj, je morda tako malo bratovemu podoben, kot tvoj obraz drugemu obrazu. Nekteri bode med vami, ki, če prav po pravici premisli, svojega po Gospodu odmenjenega si križa ne bo pretežavno butaro imenoval. Kdo vendar tudi biti utegne, ki mu je tako grenko in nesrečno življenje na svetu, da bi se smilil nam vsem, ko bi mu le za trenutek mogli pogledati v notranjost njegovega globoko ranjenega serca. Vsak nas, od Adama rojenih, pa nosi na sebi — to je gotovo — manjšo ali večjo težo, ki si jo želi odvaliti misleč, da bi bilo potem njegovo življenje veliko prijazneje na zemlji.

Kakošna misel naj nas, ljubi moji, tedaj navdihuje, ko se stopajoč v ta cerkveni čas štiridesetdanskega posta vsak s svojim križem obtežani spominjamo še prav posebno izreka modrega v sv. pismu: „Težek jarm leži na Adamovih otrocih od dne njihovega rojstva do dne njihovega pokopa“ (Sir. 40, 1). Kakošna misel naj nas danes navdihuje, ko smo po začetnih besedah nedeljskega sv. evangelija odločili se v hvaležni ljubezni do njega za Jezusom hoditi v Jeruzalem ter biti čuteče priče njegovega tamošnjega terpljenja in njegove sv. smerti, ki je odrešila človeški rod?

Kaj ne, ta misel in ta sklep, da bomo v pričetem postnem času iz svoje popačene narave to si prizadevali potrebiti, kar se kakor strupena ljulika izrašča iz nje; kar svitlo Božjo podobo v nas temni ter nas od zračnih višav neumerjočega našega duha vleče v černe tukave mesá in pozemeljskih strasti?

Tak sklep hočemo obuditi, da se bomo ob nastopih dnevih sv. posta, ki je čas zatajevanja, vsakoverstno skušali zatajevati sami.

Nič drugega kot ostro zatajevanje samega sebe opazujemo tudi nad Gospodovim življenjem: bodi si, da ga gledamo v terpljenji in smerti; bodi si, da se oziramo nanj že poprej, ko je prehojeval učeč Galilejo, Samarijo in Judejo ter ni imel, kamor bi bil položil utrujeno svojo glavo. Saj nam je zerno vsega svojega uka o tem tako potrebnem zatajevanji samega sebe izrekel z grenkimi in vendar nebeško tolažilnimi besedami Jezus sam govoreč: „Ako hoče kdo priti za menoj, naj zataji sam sebe, in naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj“ (Mat. 16, 24).

Ne smete pa misliti, ljubljene v Gospodu, da je post le zderžanje od jedi in da ste storili že vse, če ste v postnem času po tem, kakor sv. cerkev zapoveduje, v jedilih si pritergovali. To bi bilo premalo zatajevanja!

Sicer iz dna duše priznavam blagost tega vašega dejanja, da vam je sveta cerkvena postna zapoved. Toliko bolj moram pohvaliti to vaše telesno zatajevanje, kolikor bolj mi je znano, da jih mnogo živi po širokem svetu, ki ne čutijo več te potrebe, pritergovati si v jedi ter se tako pokazati poslušne otroke te sv. cerkve, ki nas objema kot dobra mati in modra zdravnica; ki nas v svojem postnem času s pritergovanjem v jedéh žlahne pokorščine vadi ter nam je na podlagi uterjenega telesnega zdravja namenjena zidati dušnega blagostanja še dragoceneje poslopje.

A kolikor je telo niže od duha, za toliko niže je to telesno vaše krotenje od onega, kadar ste se v duhu zatajevali. In kolikor je duh nad telesom, toliko je od telesnega posta teži tudi ta post, ki mu pravimo zatajevanje v duhu.

Morda je kdo med nami, ki od svojega bližnjega slabo misli brez zanesljivega vzroka, t. j. da svojega brata po krivem natolcuje. Pri vsem tem pa zna biti meni, kako dober kristijan da je sam; kako lepega življenja; kako natančen v spolnovanji vseh dolžnosti svojega stanu. — Vse mogoče, da bi bil ti, dragi moj, sicer dober človek in tudi dober kristijan; ali enega ti manjka: prave ljubezni do bližnjega nimaš; pozabil si besedi večne resnice, ki se glasé: „Nihče vas naj ne misli hudega zoper svojega prijatelja v svojem serci“ (Cah. 8, 17). Še le takrat boš zares popolnoma dober človek in popolnoma dober kristijan, ko boš za dobrega imel svojega sobrata toliko časa, dokler se nasprotnega nisi prepričal. Če čutiš tedaj, da se ti tvoj bližnji iz nezadostnega vzroka slaběji zdi, kot pa je morda pred Bogom, začni koj v sedanjem času sv. zatajevanja zbrisovati to temno pégo, ki zelo omadežuje tvojega duha; začni si nalagati tak post, da se odslej ne boš zderževal le telesne jedi, ampak vsega tega, kar bi utegnilo — če tudi začetkoma le v mislih — globoko raniti kerščansko ljubezen. Potrudi se, da boš tudi sam pri sebi svojega po Jezusu odrešenega brata tako sodil, kakor si želiš ti, da bi bil sojen pred presvetim Bogom.

Slaba misel, ki bi jo imel o svojem bližnjem, to je res, biva pri tebi zaperta. Ali, dragi moj, če resnobno pogledaš danes v gúbe svojega serca, pokaže se ti pa morda tudi ta žalostna resnica, da ni le pri hudobni misli o tvojem bližnjem ostalo. Tako brezčuten si morda bil, da si svojo hudo misel o bližnjem izrekel tudi z besedo: izmišljene pregreške svojemu bližnjemu prilastovaje si ga torej glasno pred ljudmi obrekoval.

Res je sicer, da je zelo zelo razširjena po svetu ta gerda razvada človeškega jezika. Dobé se namreč kristijani, ki so si čistost obvarovali z Božjo pomočjo, ki so se vsacega napačnega nagnjenja iznebili, ki se zatajujejo v jedi in pijači, ki ne govore nobene nespodobne besede: a do tega zatajevanja samih sebe pa še niso prišli, da bi škodažljivo ne pretehtovali svojega bližnjega dejanj in jih z jezikom nekerščansko obsojevali. Sam sv. Hieronim temu pričuje govoreč: „Redko jih boš dobil, ki bi bili v svojem življenji tako brez graje, da bi ne karali drugih vedenja; in tako velika sljà po obrekovanji se je človeškega duhu poprijela, da tudi taki, ki so se daleč odstranili od drugih pregréh, padejo v to: prav kakor v zadnjo jim nastavljeno zanjko hudobnega duha“.

A če tudi tako zelo prerašča ta nesrečna setev hudobnega sejalca vesoljni svet; nas, dragi moji, vender le ta žalostna prikazen ne opravičuje, da bi zato tudi mi smeli taki biti, kot so morda krog nas ljudje. Še le do tega nas vnemati mora, da si, kolikor večja je nevarnost, toliko bolj prizadevamo se jej ustavljati — kakor se toliko skerbneje zabranjujemo navalu deróčih vodá, kolikor terdovratneje žugajo našemu posestvu.

Sv. Jakob govori: „Jezik je sicer majhen ud, in vender napravi velike reči. Glejte, majhen ogenj zažge velik gozd“ (Jak. 3, 5). Ena sama tvoja neukrotena beseda, dragi moj, vzeme lahko bližnjemu dobro ime in z dobrim imenom potrební zaslužek. Hišo zoper hišo utegne nahujskati obrekovalna govorica; vas zoper vas; mesto zoper mesto; deželo zoper deželo; kralja zoper ljudstvo in ljudstvo zoper kralja. Kdo bo precenil žalostne nasledke hudobne govorice, ki je vnela ljudstva zoper ljudstva; kdo bo ustavil tóke kervi in kdo bo poverniti v stanu vsa človeška življenja, ki so poginiti morala že zavoljo obrekovanja? Modri Sirah pripoveduje: „Treh reči se moje serce boji.... Izdajanja mesta, puntanja ljudstva, lažnjivega obrekovanja: vse to je hujše kakor smert“ (Sir. 26, 5—7).

Rekel boš, dragi moj: moja slaba sodba o bližnjem ni segla tako daleč in ni mu mogla biti v posebno škodo. — A kako boš, ki praviš, da si le malo krivice bližnjemu storil s svojim obrekovalnim jezikom, kako boš tudi le to, kar malo imenuješ, poravnati v stanu? Saj vender le ne veš, kod povsod se je raznesel tvoj hudobni glas; kdo je izvedel o tem, in kdo ni izvedel; kdo je tvojemu obrekovanju verjel in kdo mu verjeti ni hotel.

Upam, da ste, ljubljeni v Gospodu storili sedaj ta sklep, skerbno obrniti poprej na jeziku vsako besedo, s katero menite o bližnjem soditi; kakor je sklenil David govoreč: „Rekel sem: Varoval bom svoja pota, da se ne pregrešim s svojim jezikom“ (Psalm 38, 2).

Ne sam ne smeš, dragi moj, take nekerščanske obsodbe o svojem bližnjem izreči; pa tudi s tem, da hudobno sodečo družbo koj zapustiš, moraš očitno pokazati, kako nekaj nevšečnega ti je bližnjega obrekovanje in kako se v tem vèsti znaš po besedi sv. Bernarda, ki te uči: „Težko je povedati: je li bolj zaveržljivo obrekovanje ali pa to, da se obrekovanje posluša“.

Ko je tolika nevarnost pregrešiti se v govorjenji, ne bomo se zato preveč čudili onim popolnim možem starejih časov, o katerih beremo, da po več dni ali mesecev, celo po več let le enkrat pregovoriti niso hoteli, dobro pomneč: kako je lože molčati, kakor ne grešiti z besedo.

Torej hočemo, ljubi moji, posebno še, da bi v govorjenji ne škodovali bližnjega časti in pridu, s kraljevim prerokom prositi Boga rekoč: „Deni, Gospod, stražo na moja usta in na moje ustnice terdna vrata“ (Psalm 140, 3).

Brez vzroka slabo misliti o bližnjem je pregrešno dejanje; še bolj zaveržljivo, ker je dostikrat tako žalostnih nasledkov, je hudo o bližnjem govoriti. Kaj pa menite, dragi moji, bi se o teh smelo reči, ki spišejo svojo hudobno misel ali besedo o bližnjem in to tiskano pošljejo med svet? — Vem, da bote tako dejanje obsodili z največo ostrostjo.

Človek se časih teže ubrani slabi misli o svojem bližnjem; in kdor je premalo previden v govorjenji, tudi prehitro utegne izreči o njem neugodno besedo, ki jo potem, če je boljšega serca, britko obžaluje, in kar je zakrivil, kolikor moč popraviti skuša. — A kdor vzame v roko papir in s premislekom ter mirno kervijo pišoč napada svojega bližnjega dobro ime; kdor lastnosti njegovega blagega serca za néblage opisuje; kdor — ne v stanu ali pa ne pri volji bližnjega umeti — prav najplemenitejim njegovim dejanjem hudovoljno podtika najslabestih namenov: ta je zaklét razdiralec človeške sreče, onemu podoben, ki bakljo vtakne v sosedovo strebo veseleč se na tihem, ko ogenj vpepeljuje vse, kar sovraženi sobrat najdražega premore; onemu podoben, ki ob dobro obloženi mizi sedi med tem, ko nedolžna žrtev, njegov sosed, kruha prosi od hiše do hiše z beraško palico v roki. — Kako ostudna prikazen vam je, kaj ne, to nečloveško dejanje!

Kdor slabo misli o bližnjem, morda to za-se ohrani; kdor je hudobno govoril o njem, tega beseda se bo sčasoma morebiti vender le vsaj nekoliko pozabila — a kdo vedeti more, da se to, kar je v bukvah ali v malovrednem časniku na svitlo prišlo zoper bližnjega ime, ne bo ohranilo desetletja in stoletja ter pohujševalo ljudi še takrat, ko bodo že davno iztrohnjene pišočega obrekovalca kosti.

Kako moreš pred svojo čutečo vestijo ti, ki si v zastrupeno črnilo pomakal pero in s pismom škodoval obrekovanemu, njegovi hiši in človeški družbi in deželi, pa ob enem vzel si spoštovanje tudi samemu sebi — kako moreš poravnati, kar si s tako trezno mirnostijo izročil papiru in vesoljnemu svetu? Kake kazni se ti je bati? — Ko bi bil uropal sosedu denar, prišel bi bil svetnemu sodniku v oblast; če si s svojo škodopolno pisano

besedo razdejal svojemu bližnjemu čast in poštenje, mogoče da te tudi na odgovor tirja svetni sodnik. Ali ko bi te ne bil v stanu obsoditi ta, dobro vedi! Božjemu maščevanju vender le nikdar ne ubežiš in ne njegovi sodbi, ki je žgoča kot pereč ogenj. Ker „goreč Bog in maščevalec je Gospod, maščevalec je Gospod in poln srda; Gospod se maščuje nad svojimi sovražniki in nad svojimi zoperniki se jezi“ (Nahum 1, 2).

Dragi v Gospodu! Umévajmo vsi mi pomen 40danskega postnega časa, ki ga pričenemo v treh dneh. Po Gospodovih ternjevih stopinjah hodeč nas sv. cerkev vsako leto vodi v to dobo tihega premišljevanja in zatajevanja. Zato sklenimo, verni njeni otroci, vsled slišane nauka zatajevati se v mislih, v besedah in v dejanji. Potem si smemo biti svesti, da bode, če smo tako usmiljenje skazovali svojemu sobratu, Oče nebeški tudi nas grešnikov dobrotno se usmilil; saj je on to edino bitije, ki vse odpustiti more in hoče — on Bog večne ljubezni.

S privoljenjem svetega Ožeta Leona XIIIega oznanjam za leto 1881 naslednjo

Postno postavo za Ljubljansko škofijo.

I. Dnevi, o katerih si je pritergati treba ali o katerih je dovoljeno le enkrat do sitega jesti. so :

1. Vsi dnevi štiridesetdanskega posta razun nedelj.
2. Kvaterne srede, petki in sabote.
3. Srede in petki v adventu.
4. Dnevi pred binkoštni (4. junija), pred prazniki ss. Petra in Pavla (28. junija), vnebovzjetja Marijinega (14. avgusta), vseh svetnikov (30. oktobra), čistega spočetja M. D. (7. decembra), in pred Božičem (24. decembra).

II. Dnevi, o katerih je prepovedano meso jesti, so :

1. Vsi petki celega leta.
2. Pepelnična sreda, štiri kvaterne srede in kvaterne sabote.
3. Trije zadnji dnevi velikega tedna.
4. Dnevi pred binkoštni, pred prazniki ss. Petra in Pavla, vnebovzjetja Marijinega, vseh svetnikov in čistega spočetja M. D. in pred Božičem.

III. Nadalje je privoljeno meso jesti:

1. Za celo škofijo, kolikrat je zapovedan praznik na kak gori imenovani dan, o katerem je meso jesti prepovedano. (Tak dan je letos 25. marcij, ker praznik Marijinega oznanjenja na petek pade; tedaj se letos ta dan sme meso jesti.)

2. Za posamezne kraje, kolikrat je kak semenj na tak dan. (V mnogih farah je po več raznih krajev, ki so eden od družega oddaljeni; tu polajšanje ne velja za celo faro, ampak le za tiste kraje, kjer se zaradi semnja večja množica ljudi skup shaja.)

3. Za posamezne osebe:

a) Razun pepelnične srede, zadnjih treh dni velikega tedna in dni pred binkoštni in Božičem se za vse druge dni polajšanje, to je privoljenje meso jesti, daje:

Delalcem v tovarnah (fabrikah) in v premogo- in rudokopih.

Popotnikom ki v kerčmah in gostilnicah jedo.

Tudi drugim, kateri n. pr. v mestih, terjih, itd. navadno v gostilnico na hrano hodijo.

b) Razun velikega petka se za vse druge dni tako polajšanje daje:

Železničnim konduktérjem.

Vsem, ki z železnico potujejo in so prisiljeni na železničnih postajah v ondotnih gostilnicah jesti.

Tistim, ki zaradi zdravja v kopeljih bivajo, njihovim ondi bivajočim družinam in poslom.

c) Vse dni, brez izjeme, smejo mesne jedi vživati:

Tisti, kateri so zaradi prevelike revščine jesti primorani karkoli dobé;

tudi drugi, ki v družinah služijo ali živè, kjer se postno ne kuha. Vendar naj gledajo, če je moč, da se vsaj veliki petek mesnih jedi zderžé.

IV. Vse tiste postne dni v letu, o katerih je le enkrat nasititi se pripuščeno, in ves štiridesetdanski postni čas, tudi ob nedeljah je uživanje rib in mesa pri ravno tistem obedu prepovedano. Treba se je ali mesa ali rib zderžati.

Razun tega v oziru postne zapovedi še naslednje določujem:

1. V jedi pritergovati si ni potreba: bolnikom, nadalje onim, ki težka dela opravljajo, slednjic onim, ki eden in dvajsetega leta še niso dopolnili, ali pa so šestdeseto prestopili.

2. Oni, katerih ne veže zapoved v jedi pritergovati si, smejo tiste dni, kadar je drugim v jedi pritergovati si zapovedano, pa ne popolnoma prepovedano jesti meso, — izjemoma meso jesti, kolikratkoli med dnevom jed uživajo; nasproti pa smejo oni, katere zapoved v jedi pritergovati si veže, tiste dni meso le o poludne in tudi zvečer uživati, pa si zvečer po dolžnosti pritergovati.

3. Gospodje fajmoštri in spovedniki so pooblaščeni, o slučajni resnični potrebi prepoved o vživanji mesa še bolj zljajšati, vzlasti pa dovoliti, da se pri napravljanji postnih jedi, razun velikega petka in kvaternih petkov mesto masla sme svinjska maščoba rabiti. Kdor misli, da mu je stalne dispense potreba, naj se zastran tega na škofijstvo oberne.

4. Tukaj navedena določila pa ne veljajo tudi za red ovnike, oni se ravnajo po svojih pravilih.

5. Vsi verni, ki se polajšanja zastran vživanja mesa poslužujejo, naj tiste dni štiridesetdanskega posta, o katerih meso jedó petkrat „Očenaš in Češenamarijo“ na čast bridkega terpljenja in smerti Jezusa Kristusa molijo. Vendar jim je na prosto voljo dano, mesto tega primerno miloščino dajati.

Ljubljani v Gospodu! Izpolnujoče, kar vam je po tej olajšani postni postavi dolžnost, naj vas varuje in rešuje v vseh dušnih in telesnih nevarnostih usmiljeni Bog. Blagoslovlja naj vas njegova mogočna roka v vaših delih; vodi naj vas, zemeljske romarje, na poti v nebesa ter sprejme kedaj v večno očetnjavo.

Milost in blagoslov Boga Očeta, Sina in sv. Duha naj ostane vselej nad vami. Amen.

Dano v Ljubljani v nedeljo pred pepelnico, 27. februarija 1881.

Krizostom,

knezoškof.

Opomba: Ta pastirski list s postno postavo vred naj se pustno nedeljo (Quinquagesima) vernemu ljudstvu s prižnice bere. Med letom naj se vsak post posebej prejšnjo nedeljo oznani.

IV. Vse listne postnje dni v letu o katerih je le enkrat nastiti se pripušeno in ves štud. sebiški postni čas tudi ob nedeljah je življenje rib in mesa pri ravno listnih obedi prepovedano. Tudi se je all mesa ali rib zadržati.

Prava tega v okviru postne zapovedi se naslednje določajo:

1. V jedi pripravljati si ni potreba: bolnikom, najhujšim onim, ki težka dela opravljajo, slehernim onim, ki eden in drugi letni čas so niso dohodili ali pa so šestdeseto prestopili.

2. Oni katerih ne veže zapoved v jedi pripravljati si, smajo listi, dam, kadar je danina v jedi pripravljati, se zapovedano, pa ne popolnoma prepovedano jesti meso. — Vsebnost mesa listi, kuhinjskih med drugimi, naj vsebuje: naspoti pa smajo oni, katerih zapoved v jedi pripravljati si veže liste, da meso je o poljubne in tudi večer živim, pa si vsecek po dolžnosti pripraviti.

3. Gospodje rajnostni in spovedniki so pooblašteni o specialni rešitvi postni potoci pripravod o vsakrni meso se dop. vsakrni, vlasti pa dovoliti, da se pri pripravljani postni jedi, razim vsakega petka in katerih petkov mesto mesa sme vsakrni maslobo rabiti. Kdor misli, da mu je stalno dihanje potuha, naj se zastavi tega na škofstvo obrabi.

4. Tudi navedena določila pa ne veljajo tudi za red. ovčije, oni se razvajo po svojih pravilih.

5. Zvečer, ki se poljubno zastavi vsakrni meso postujočo, naj tiste dni štud. sebiški postni post, o katerih meso jedi, petkrat, "Ovčarji in čezmornarji" pa čast pridržati terpitivna in smerti Jezusa Kristus najhuj. Zvečer jim je na prsto voljo dano, nesto tega priamno miloščino dati.

Priljubljeni v Gospodni Izpolnitelci, kar vam je po tej obliki postni postni določiti, naj vse varuje in resuje v vseh določih in telesnih stvarnostih namigati. Bog, Blagoslovljeni naj vse njegova in bogova toka v vsaki delih, vohi naj vse zemeljske tovarne, na poti v nebesa ter spušča koda v verno dostajajo.

Milost in blagoslov Bogu Očetu in sv. Duhu naj ostane vsedaj nad vami. Amen.

Dano v Ljubljani v nedeljo pred pepelnico, 22. februarja 1881.

Opomba: Ta postni list s postno nedeljo (Quinquagesima) vsakrni ljudstva s pridržico bere. Med letom naj se vsak post postni prispajo nedeljo ovrati.

[Faint, mostly illegible text at the bottom of the page, possibly bleed-through from the reverse side.]

